

DE LEERLING

Ook verschenen van Tess Gerritsen bij The House of Books:

IN DE RIZZOLI & ISLES-REEKS

De chirurg

De leerling

De zondares

Zustermoord

Verdwin

De Mefisto Club

Het aandenken

Sneeuwval

Het stille meisje

De laatste sterft

Sterf twee keer

Ik weet een geheim

ANDERE

Hartslag

Alarmfase rood

Diagnose besmet

Koud bloed

Koud hart

Meisje vermist

Speel met vuur

Schaduw van de nacht

Tess Gerritsen

De leerling

Vertaald uit het Engels door
Els Franci

the house of books

Eerste druk, oktober 2005

Achtiende druk, april 2021

Oorspronkelijke titel: *The Apprentice*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Ballantine Books, New York 2002

© Tess Gerritsen, 2002

© Vertaling uit het Engels: Els Franci, 2005

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021

Omslagontwerp: Buro Blikgoed

Auteursfoto: © Jan Reinier van der Vliet

ISBN 978 90 443 6252 7

ISBN 978 90 443 3091 5 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Terrina en Mike

Dankbetuiging

Tijdens het schrijven van dit boek heb ik een groep fantastische mensen om me heen gehad die me heeft aangemoedigd, van advies gediend en voorzien van de emotionele steun die ik nodig had om voort te kunnen gaan. Heel veel dank aan mijn agent, vriendin en licht in de duisternis, Meg Ruley, en aan Jane Berkey, Don Cleary en de fantastische mensen van het Jane Rotrosen Agency. Veel dank gaat ook uit naar mijn sublieme uitgever, Linda Marrow, naar Gina Centrello voor haar nimmer aflatende geestdrift, naar Louis Mendez die ervoor heeft gezorgd dat ik de situatie de baas bleef, en naar Gilly Hailparn en Marie Coolman, die zo'n steun zijn geweest in de droevige, donkere dagen na 11 september, en die me veilig naar huis hebben geleid. Dank ook aan Peter Mars voor zijn informatie over het politiekorps van Boston en aan Selina Walker, mijn cheerleader aan de overzijde van de grote plas.

Tot slot welgemeende dank aan mijn echtgenoot Jacob, die weet hoe lastig het leven met een auteur kan zijn – en die het desondanks bij me weet uit te houden.

Proloog

Vandaag heb ik een man zien sterven.

Het was een onverwachte gebeurtenis en ik verwonder me er nog steeds over dat dit drama zich vlak voor mijn neus heeft ontvouwen. Zoveel van wat in ons leven voor opwinding doorgaat, kunnen we niet zien aankomen, dus moeten we leren te genieten van de gelegenheden wanneer zich die voordoen en dankbaar zijn voor de zeldzame momenten van opwinding die het verder monotone tijdverloop doorbreken. En mijn dagen gaan hier beëindigd traag voorbij, in deze wereld achter muren, waar mannen slechts nummers zijn, waar we niet door onze namen, niet door onze aangeboren talenten van elkaar worden onderscheiden, maar door de aard van onze overtredingen. We kleden ons een-der, eten dezelfde maaltijden, lezen dezelfde beduimelde boeken die op het gevangenis-karretje langskomen. De dagen zijn allemaal hetzelfde. En dan herinnert een schokkend incident ons eraan dat het leven soms een rare wending kan nemen.

Dat was vandaag het geval, 2 augustus, een dag die zich verrukkelijk warm en zonnig ontwikkelde, precies zoals ik het graag heb. Terwijl de andere mannen zweten en rondsloffen als apathisch vee, sta ik midden op de binnenplaats waar we gelucht worden, mijn gezicht naar de zon opgeheven als een hagedis die warmte in zich opneemt. Mijn ogen zijn gesloten, zodat ik de beweging met het mes niet zie, en evenmin hoe de man achteruit wankelt en neervalt. Maar ik hoor het oplaaien van opgewonden stemmen en doe mijn ogen open.

In een hoek van de binnenplaats ligt een man bloedend op de grond. Alle anderen lopen snel bij hem vandaan en zetten hun gebruikelijke maskers der onverschilligheid op: niets gezien, weet nergens van.

Alleen ik loop naar de gewonde man.

Ik kijk op hem neer. Zijn ogen zijn open en nemen waar; voor hem ben ik niet meer dan een zwart silhouet tegen de stralende

hemel. Hij is jong, heeft witblond haar, een niet meer dan donzige baardgroei. Hij doet zijn mond open. Roze schuim welt op. Een rode vlek spreidt zich uit op zijn borst.

Ik kniel naast hem neer en scheur zijn hemd open om de wond bloot te leggen. Die zit pal links van het borstbeen. Het mes is precies tussen twee ribben gestoken en heeft in ieder geval de long doorboord, misschien ook het hartzakje geraakt. Het is een fatale wond en hij weet dat. Hij probeert iets tegen me te zeggen; zijn lippen bewegen zonder geluid voort te brengen, zijn ogen hebben moeite gericht te blijven. Hij wil dat ik me over hem heen buig, misschien opdat hij me een laatste bekentenis kan toevertrouwen, maar wat hij te zeggen heeft, interesseert me absoluut niet.

In plaats daarvan concentreer ik me op zijn wond. Op zijn bloed.

Ik weet veel van bloed. Ik ken alle facetten ervan. Ik heb talloze buisjes bloed in mijn handen gehad, de vele schakeringen van het rood bewonderd. Ik heb het in centrifuges laten wentelen tot het veranderde in tweekleurige kolommetjes opeengepakte cellen en strokleurig serum. Ik ken de glans ervan, de zijdeachtige textuur. Ik heb het in satijnen stroompjes zien vloeien uit verse sneden in de huid.

Het bloed stroomt uit zijn borst als wijwater uit een heilige bron. Ik leg mijn handpalm op de wond, baad mijn huid in de vloeibare warmte, en bloed bedekt mijn hand als een rode handschoen. Hij denkt dat ik probeer hem te helpen en een vonk van dankbaarheid doet zijn ogen oplichten. Deze man heeft in zijn korte leven waarschijnlijk niet veel goedheid gekend; wat ironisch dat hij juist mij aanziet voor een weldoener.

Achter me schrapen schoenen en klinken barse bevelen: 'Achteruit! Allemaal achteruit!'

Iemand grijpt mijn shirt en sleurt me overeind. Ik word achteruit getrokken, bij de stervende man vandaan. Stof warrelt op en kreten en vloeken schallen over de binnenplaats terwijl we met ons allen naar een hoek worden gedreven. Het instrument van de dood, het mes, ligt verlaten op de grond. De gevangenebewaarders eisen een verklaring, maar niemand heeft iets gezien, niemand weet iets.

Niemand ziet ooit iets, niemand weet ooit iets.

In de chaos op de binnenplaats sta ik iets apart van de andere gevangenen, die me altijd gemeden hebben. Ik hef mijn hand op, nog druipend van het bloed van de dode man, en snuif de vage, metaalachtige geur op. Alleen al aan de geur kan ik ruiken dat het jong bloed is, uit jong vlees.

De andere gevangenen staren naar me en deinzen nog wat verder achteruit. Ze weten dat ik anders ben; ze hebben het altijd gevoeld. Het zijn gewelddadige mannen, stuk voor stuk, maar voor mij zijn ze op hun hoede, omdat ze weten wie – en wat – ik ben. Ik bekijk hun gezichten, zoek onder hen naar mijn bloedbroeder. Eentje van mijn soort. Ik zie hem niet, niet hier, zelfs niet in dit oord vol monsterlijke mannen.

Maar hij bestaat. Ik weet dat ik niet de enige van mijn soort ben die op deze wereld rondloopt.

Ergens is er nog een. En hij wacht op me.

1

Het stikte al van de vliegen. Vier uur had het uiteengespatte vlees op het hete asfalt van South Boston liggen bakken en nu werkte het als het chemische equivalent van een tafelgong. Overal zoemden vliegen. Hoewel de torso, of wat ervan over was, inmiddels met een laken was bedekt, was er nog heel wat naakt vlees waar de aaseters zich aan te goed konden doen. Stukjes grijs weefsel en andere niet te identificeren klodders lagen tot een afstand van tien meter over de straat verspreid. Een fragment van de schedel was beland in een bloembak op de tweede verdieping en stukjes huid kleefden aan geparkeerde auto's.

Rechercheur Jane Rizzoli had een sterke maag, maar zelfs zij moest even pauzeren, ogen dicht, handen tot vuisten gebald, woedend op zichzelf om het moment van zwakte. *Hou vol. Hou vol.* Ze was de enige vrouwelijke rechercheur op de afdeling Moordzaken van de politie van Boston en ze wist dat er voortdurend een meedogenloze schijnwerper op haar was gericht. Zowel iedere vergissing als iedere overwinning werd door al haar collega's opgemerkt. Haar partner, Barry Frost, had al in het volle en vernederende zicht van hen allen zijn ontbijt uitgekotst en zat nu met zijn hoofd tussen zijn knieën in hun auto met de airco aan te wachten tot hij weer wat in zijn gewone doen zou zijn. Jane kon zich niet door onpasselijkheid laten kisten. Ze was de meest zichtbare agent ter plekke en vanachter het politielint keken de omstanders naar alles wat ze deed en konden ze ieder detail van haar uiterlijk waarnemen. Ze was vierendertig, maar wist dat ze er jonger uitzag en daarom hard moest werken om een autoritaire indruk te maken. Haar geringe lengte compenseerde ze met een doelbewuste blik en een fiere houding. Ze had geleerd hoe je een situatie naar je hand moest zetten, al was het maar door je met grote intensiteit op je taak te concentreren.

Maar de hitte vrat aan haar vastberadenheid. Ze was de dag begonnen in haar blazer en lange broek, haren keurig gekamd.

Nu had ze de blazer uitgedaan, was haar blouse gekreukt en begon haar donkere haar vanwege de hoge vochtigheidsgraad steeds meer te kroezen. Ze voelde zich op alle fronten belegerd door de stank, de vliegen en de onverbidde zon. Er waren zoveel dingen die gelijktijdig haar aandacht opeisten. En zoveel ogen die naar haar keken.

Luide stemmen trokken haar aandacht. Een man in een net pak met een stropdas probeerde langs een van de agenten heen te komen.

‘Ik moet naar een beurs. Ik ben al hartstikke laat en nou zit ik met dat stomme lint om mijn auto en zeggen jullie dat ik er niet mee weg mag! Het is goddomme mijn eigen auto!’

‘Dit is een plaats delict, meneer.’

‘Het was een ongeluk!’

‘Dat weten we nog niet.’

‘Hoelang hebben jullie nodig om dat te snappen? De hele dag? Waarom luisteren jullie niet naar ons? Iedereen hier in de buurt heeft het horen gebeuren!’

Rizzoli liep naar de man, wiens gezicht bedekt was met een laagje zweet. Het was halftwaalf en de zon, die bijna in het zenit stond, straalde als een boos oog.

‘Wat hebt u precies gehoord, meneer?’ vroeg ze.

Hij snoof. ‘Hetzelfde als iedereen.’

‘Een harde klap.’

‘Ja. Om ongeveer halfacht. Ik kwam net onder de douche vandaan. Toen ik uit het raam keek, zag ik hem op de stoep liggen. U kunt zelf zien wat een rottige bocht dit is. Om de haverklap komt hier een auto veel te hard aansjezen. Misschien is hij aangereiden door een vrachtwagen.’

‘Hebt u een vrachtwagen gezien?’

‘Nee.’

‘Gehoord?’

‘Nee.’

‘En u hebt ook geen auto gezien?’

‘Auto, vrachtwagen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Wat het ook was, hij is doorgereden.’

Dit verhaal hadden ze nu al zeker tien keer gehoord van diverse burens van de man. Tussen kwart over zeven en halfacht hadden ze op straat een harde klap gehoord. Niemand had het

daadwerkelijk zien gebeuren. Ze hadden alleen de klap gehoord en de man zien liggen. Rizzoli had de mogelijkheid dat de man van het dak was gesprongen overwogen en verworpen. Er waren alleen maar huizen van twee verdiepingen, niet hoog genoeg om de catastrofale verwondingen aan het lichaam te verklaren. Evenmin had ze aanwijzingen kunnen vinden dat een explosie de oorzaak was van zoveel anatomische desintegratie.

‘Mag ik mijn auto terug?’ vroeg de man. ‘Het is die groene Ford daar.’

‘Die met de stukjes hersenen op het deksel van de kofferbak?’

‘Ja.’

‘Wat denkt u zelf?’ beet ze hem toe en ze liep bij hem vandaan naar de patholoog-anatoom die midden op de weg gehurkt het asfalt zat te bekijken. ‘Wat een hufters wonen er in deze straat,’ zei ze. ‘Niemand die zich voor het slachtoffer interesseert. Niemand weet trouwens wie het is.’

Dokter Ashford Tierney keek niet naar haar op, maar bleef naar de weg staren. Onder zijn dunne zilveren haar glom zijn schedel van het zweet. Hij zag er ouder en vermoeider uit dan ze hem ooit had meegemaakt. Toen hij wilde opstaan, maakte hij haar met een zwijgend gebaar duidelijk dat hij hulp nodig had. Ze pakte zijn hand en voelde, via die hand, het kraken van vermoeide botten en reumatische gewrichten. Hij was een gentleman van het oude slag, geboren en getogen in Georgia, en hij had nooit kunnen wennen aan Rizzoli’s Bostonse manier om de dingen recht voor hun raap te zeggen, net zo goed als zij nooit had kunnen wennen aan zijn formele manier van doen. Het enige dat ze met elkaar gemeen hadden, waren de stoffelijk resten die op de autopsietafel van dokter Tierney terechtkwamen. Maar nu ze hem overeind hielp, stemde zijn broosheid haar bedroefd en deed die haar denken aan haar eigen grootvader. Ze was zijn lievelingskleindochter geweest, misschien omdat hij iets van zichzelf had herkend in haar eergevoel, haar volharding. Ze herinnerde zich hoe ze hem had geholpen overeind te komen uit zijn fauteuil, hoe zijn hand, die na zijn hersenbloeding verlamd was gebleven, als een klauw op haar arm had gelegen. Zelfs mannen met de kracht van Aldo Rizzoli werden door de tijd vermalen tot broze botten en gewrichten. Ze zag de invloed van de tijd nu ook aan dokter Tierney, die op zijn benen stond te zwaai-

en in de hitte en een zakdoek te voorschijn haalde om het zweet van zijn voorhoofd te vegen.

‘Wat een zaak om mijn carrière mee af te sluiten,’ zei hij. ‘Zeg eens, kom jij ook op mijn afscheidsfeestje?’

‘Eh... welk afscheidsfeestje?’ zei Rizzoli.

‘De surprise party die jullie aan het organiseren zijn.’

Ze zuchtte. En gaf toe: ‘Ja, ik kom ook.’

‘Ha. Ik wist dat ik van jou een eerlijk antwoord zou krijgen. Is het volgende week?’

‘Over twee weken. En u hebt het niet van mij, goed?’

‘Ik ben blij dat ik het weet.’ Hij keek weer naar het asfalt. ‘Ik hou niet van verrassingen.’

‘Wat denkt u ervan, dokter? Een aanrijding?’

‘Dit lijkt de plek te zijn waar het is gebeurd.’

Rizzoli keek naar de grote plas bloed en toen naar het lijk dat zeker vier meter ervandaan op de stoep lag, onder het laken.

‘Bedoelt u dat hij eerst hier tegen de grond is gesmakt en toen tot daar is gestuiterd?’ vroeg Rizzoli.

‘Daar lijkt het op.’

‘Het moet een behoorlijk grote vrachtwagen zijn geweest om hem zo uit elkaar te laten spatten.’

‘Geen vrachtwagen,’ was Tierneys raadselachtige antwoord. Hij liep een eindje weg, zijn blik op de grond gericht.

Rizzoli volgde hem, de vliegen van zich af slaand. Na ongeveer tien meter bleef Tierney staan en wees naar een grijze klodder op de stoeprand.

‘Nog een stukje hersenen,’ zei hij.

‘U zegt dat het geen vrachtwagen is geweest?’ zei Rizzoli.

‘Nee. En ook geen personenauto.’

‘En de bandafdrukken op het overhemd van het slachtoffer dan?’

Tierney rechtte zijn rug en liet zijn blik over de straat, de stoepen en de huizen gaan. ‘Is je hier al iets interessants opgevallen?’

‘Afgezien van het feit dat daar een dode man zonder hersens ligt?’

‘Kijk eens naar het punt waar hij geraakt moet zijn.’ Tierney wees naar de plek op straat waar hij zojuist gehurkt had gezeten. ‘Zie je het patroon waarin de onderdelen van het lichaam zijn verspreid?’

‘Ja. Hij is naar alle kanten uit elkaar gespat. Het raakpunt zit in het midden.’

‘Dat klopt.’

‘Het is een drukke straat,’ zei Rizzoli. ‘Auto’s komen hier veel te snel de bocht door. En het slachtoffer heeft afdrukken van autobanden op zijn overhemd.’

‘Laten we die afdrukken nog even bekijken.’

Toen ze terugliepen naar het lijk, voegde Barry Frost zich bij hen. Hij was eindelijk de auto uitgekomen, maar zag nog bleek en keek een beetje gegeneerd.

‘Allemachtig,’ kreunde hij.

‘Gaat het weer een beetje?’ vroeg ze.

‘Denk je dat ik griep onder de leden heb of zo?’

‘Of zo.’ Ze had Frost altijd graag gemogen, kon het erg waarderen dat hij zo’n opgewekt karakter had en nooit klaagde, maar ze vond het vervelend dat hij nu zo weinig eergevoel aan de dag legde. Toch legde ze eventjes haar hand op zijn schouder en glimlachte hem moederlijk toe. Frost maakte in iedereen moederlijke gevoelens los, zelfs in de allesbehalve moederlijke Rizzoli. ‘Volgende keer zal ik een kotszakje voor je meebrengen,’ zei ze gemoedelijk.

‘Ik geloof toch echt,’ zei hij, achter haar aan sukkelend, ‘dat ik iets onder de leden heb...’

Ze waren bij de torso aangekomen. Tierney kreunde toen hij hurkte met gewrichten die protesteerden tegen deze nieuwe aanslag, en hief het papieren laken op. Frost trok wit weg en deed een stap achteruit. Rizzoli vocht tegen de impuls hetzelfde te doen.

De torso was in tweeën gescheurd, gesplitst ter hoogte van de navel. De bovenste helft, gekleed in een beige katoenen overhemd, lag oost-west. De onderste helft, gestoken in een spijkerbroek, noord-zuid. Beide helften waren met slechts een paar reepjes huid en stukjes spier met elkaar verbonden. De inwendige reepjes waren naar buiten gegleden en vormden een blubberige massa. De achterkant van de schedel was opengebarsten en het brein was naar buiten gevlogen.

‘Een jonge man, wat aan de mollige kant, zo te zien afkomstig uit een land in Midden-Amerika of het Middellandse-Zeegebied, leeftijd tussen de twintig en dertig jaar,’ zei Tierney. ‘Zichtbare

breuken aan de wervelkolom, ribben, sleutelbeenderen en schedel.'

'Kan dit niet door een vrachtwagen zijn veroorzaakt?' vroeg Rizzoli.

'Een vrachtwagen kan wel degelijk dergelijk omvangrijk letsel veroorzaken.' Hij keek Rizzoli aan en daagde haar uit met zijn bleekblauwe ogen. 'Maar niemand heeft een vrachtwagen gehoord of gezien. Of wel?'

'Helaas niet,' gaf ze toe.

Frost slaagde er eindelijk in een bijdrage te leveren. 'Volgens mij zijn die strepen op zijn overhemd geen bandensporen.'

Rizzoli tuurde naar de zwarte strepen op de voorkant van het overhemd van het slachtoffer. Met een gehandschoende hand raakte ze er eentje aan en keek toen naar haar vinger. Er was een zwarte vlek op het latex van de handschoen achtergebleven. Ze staarde er even naar en verwerkte deze nieuwe informatie.

'Je hebt gelijk,' zei ze. 'Het zijn geen bandensporen. Het is olie.'

Ze rechtte haar rug en keek naar de weg. Ze zag nergens met bloed besmeurde bandensporen, noch brokstukken van een auto. Geen stukjes van glas of plastic dat bij het aanrijden van een mens onmiddellijk gebroken zou zijn.

Niemand zei iets. Ze keken elkaar alleen maar aan tot de enige mogelijke verklaring tot hen doordrong. Als om hun theorie te bevestigen kwam bulderend een vliegtuig over. Rizzoli keek met half toegeknepen ogen omhoog en zag een 747 voorbijglijden, op weg naar het zeven kilometer verderop gelegen Logan International Airport.

'Jezus,' zei Frost, met zijn hand boven zijn ogen om ze te beschermen tegen de zon. 'Wat een klotemanier om te sterven. Zeg alsjeblieft dat hij al dood was toen hij is neergekomen.'

'Die kans is groot,' zei Tierney. 'Ik denk dat hij is weggegleden toen het landingsgestel werd uitgezet. Aangenomen dat het een inkomende vlucht was.'

'Dat zal wel,' zei Rizzoli. 'Hoeveel verstekelingen willen dit land *verlaten*?'' Ze keek naar het olijkleurige gelaat van de dode man. 'Hij is dus aangekomen met een vliegtuig, laten we zeggen uit Zuid-Amerika...'

'Dat op een hoogte van zo'n dertigduizend voet zal hebben ge-

zeten,' zei Tierney. 'In de wielcompartimenten heerst een andere druk dan in de cabine. Een verstekeling zou te maken krijgen met snelle decompressie. Bevriezing. Zelfs midden in de zomer ligt de temperatuur op dergelijke hoogten onder het vriespunt. Na een paar uur in dergelijke omstandigheden is hij onderkoeld en mogelijk bewusteloos geraakt wegens gebrek aan zuurstof. Of meteen na het vertrek al platgedrukt toen het landingsgestel werd ingetrokken. Een langdurig verblijf in het wielcompartiment zal vrijwel zeker tot zijn dood hebben geleid.'

Rizzoli's pieper onderbrak Tierneys verhandeling. En een verhandeling zou het zeker zijn geworden. De arts was al op zijn stokpaardje geklommen. Ze keek naar het nummer op haar pieper, maar herkende het niet, alleen dat het een nummer in Newton was. Ze pakte haar mobieltje en drukte het nummer in.

'Rechercheur Korsak,' zei een man.

'Met Rizzoli. Hebt u me opgepiept?'

'Belt u via een mobiele telefoon, rechercheur Rizzoli?'

'Ja.'

'Kunt u me via een gewone lijn bellen?'

'Op dit moment niet.' Ze wist niet wie rechercheur Korsak was en wilde het gesprek zo kort mogelijk houden. 'Wat is er aan de hand?'

Een korte stilte. Ze hoorden stemmen op de achtergrond en het gekraak van een politiewalkietalkie. 'Ik ben op een plaats delict hier in Newton,' zei hij. 'Volgens mij zou het goed zijn als u even kwam kijken.'

'Is dit een verzoek om assistentie van het korps van Boston? Dan kan ik u de naam geven van iemand anders op Moordzaken.'

'Ik heb geprobeerd rechercheur Moore te bereiken, maar ze zeiden dat hij met vakantie is. Daarom bel ik u.' Weer een stilte. Toen zei hij, op zachte, veelbetekenende toon: 'Het gaat over die zaak die u en Moore afgelopen zomer hebben gedaan. U weet wel.'

Ze gaf geen antwoord. Ze wist precies wat hij bedoelde. De herinneringen aan dat onderzoek achtervolgden haar nog altijd, doken steeds weer op in haar nachtmerries.

'Ga door,' zei ze zachtjes.

'Zal ik u het adres even geven?' vroeg hij.

Ze pakte haar notitieboekje.

Even later verbrak ze de verbinding en richtte ze haar aandacht weer op dokter Tierney.

‘Ik heb soortgelijk letsel gezien bij parachutisten bij wie de parachute niet was opengegaan,’ zei hij. ‘Vanaf een dergelijke hoogte bereikt een vallend lichaam een eindsnelheid van bijna tweehonderd voet per seconde. Dat is genoeg om dergelijke desintegratie te veroorzaken.’

‘Nogal een hoge prijs om dit land binnen te komen,’ zei Frost.

Er kwam weer een vliegtuig over, de schaduw gleed over hen heen als die van een adelaar.

Rizzoli keek op naar de hemel. Stelde zich voor hoe een man vanaf een hoogte van duizend voet naar de aarde stortte. Ze dacht aan de koude lucht die langs hem suisde. En warmere lucht, naarmate de grond al draaiend steeds dichterbij komt.

Ze keek naar de met het laken bedekte restanten van de man die het had gewaagd te dromen over een nieuwe wereld, een betere toekomst.

Welkom in Amerika.

De agent van het korps van Newton die voor het huis op wacht stond, was een groentje en herkende Rizzoli niet. Hij hield haar bij het buitenste politielint tegen en sprak haar aan op een barse toon die paste bij zijn gloednieuwe uniform. Op zijn badge stond RIDGE.

‘Verboden toegang, mevrouw.’

‘Ik ben rechercheur Rizzoli van het korps van Boston. Rechercheur Korsak heeft me gebeld.’

‘Mag ik uw penning even zien?’

Op zo’n verzoek had ze niet gerekend en het duurde even voordat ze de penning uit haar tas had opgegraven. In Boston wist iedere agent wie ze was, maar een kort ritje tot buiten haar territorium, naar deze keurige buitenwijk, was voldoende om haar te nopen naar haar penning te delven. Ze hield hem vlak voor zijn neus.

Hij wierp er een korte blik op en kreeg een kleur. ‘Neemt u me niet kwalijk. Maar er is al een vervelende verslaggeefster geweest, ziet u, die langs me heen is geglipt. Dat laat ik me niet nog een keer gebeuren!’

‘Is Korsak in het huis?’

‘Ja, mevrouw.’

Ze keek naar auto's die op straat stonden, waaronder een wit busje met op de zijkant MORTUARIUM, DISTRICT MASSACHUSETTS.

‘Hoeveel slachtoffers?’ vroeg ze.

‘Een. Ze zijn nog met hem bezig, maar zullen hem zo wel naar buiten brengen.’

De agent hief het lint op om haar toegang te verschaffen tot de voortuin. Vogeltjes kwinkelerden en het geurde naar reukgras. Je bent hier niet meer in South Boston, dacht ze. De tuin zag er perfect uit met geschoren buksheggen en een felgroen gazon. Ze bleef halverwege het tegelpad staan en keek op naar de gevel met het tudor-motief. *De nouveau-riche in hun eigen paleisje*, dacht ze. Zo'n huis, zo'n wijk kon een eerlijke politieman zich nooit veroorloven.

‘Aardig optrekje, hè?’ riep agent Ridge haar na.

‘Wat was deze man van beroep?’

‘Ik heb iemand horen zeggen dat hij chirurg was.’

Chirurg. Voor haar had dat woord een bijzondere betekenis en de klank ervan doorboorde haar als een ijskoude naald, zodat ze het ondanks de hitte opeens koud kreeg. Ze keek naar de voordeur en zag dat de deurkruk bedekt was met vingerafdrukpoeder. Ze haalde diep adem, trok latexhandschoenen aan en deed papieren slofjes over haar schoenen.

Binnen zag ze gepolijste eikenhouten vloeren en een trap die opsteeg tot kathedrale hoogten. Een glas-in-loodraam liet in ruitjespatroon stralende kleuren binnen.

Ze hoorde het geritsel van papieren schoenslofjes en zag een beer van een man de hal inkomen. Hoewel hij zakelijk gekleed was, met een zorgvuldig gestrikte stropdas en al, werd het effect tenietgedaan door de twee gelijkvormige continenten van zweet onder zijn oksels. Hij had de mouwen van zijn overhemd opgerold over vlezig onderarmen bedekt met donker haar. ‘Rizzoli?’ vroeg hij.

‘De enige echte.’

Hij kwam met uitgestoken hand op haar af, herinnerde zich toen dat hij handschoenen droeg en liet zijn hand zakken. ‘Vince Korsak. Het spijt me dat ik door de telefoon weinig kon zeggen, maar tegenwoordig heeft iedereen een scanner. Een verslaggeef-

ster is er daarstraks al in geslaagd naar binnen te glippen. Het kreng.'

'Dat heb ik gehoord, ja.'

'Je vraagt je natuurlijk af waarom ik je hierheen heb laten komen – ik mag je zeker wel tutoyeren? – maar ik heb vorig jaar je zaak gevolgd. Die van de Chirurg, bedoel ik. Daarom dacht ik dat je dit misschien wel wilde zien.'

Haar mond was droog geworden. 'Wat is er hier dan aan de hand?'

'Het slachtoffer bevindt zich in de zitkamer. Dokter Richard Yeager, zesendertig jaar. Orthopedisch chirurg van beroep. Dit is zijn huis.'

Ze keek op naar het glas-in-loodraam. 'Jullie krijgen hier in Newton wel luxe moordzaken, moet ik zeggen.'

'Van mij mag je ze hebben. Aan dit soort zaken zijn we hier niet gewend. Zeker niet zoiets griezeligs als waar we hier me te maken hebben.'

Korsak nam haar mee de gang door naar de zitkamer. Het eerste dat Rizzoli zag, was helder zonlicht dat naar binnen stroomde door een wand van ramen, twee verdiepingen hoog en zich uitstrekkend over de hele breedte van het vertrek. Ondanks het feit dat er een aantal misdaadtechnici aan het werk was, maakte de kamer een ruime, lege indruk met die spierwitte muren en gepolijste houten vloer.

Bloed. Ongeacht hoe vaak ze nu al een kamer binnen was gegaan waar een moord was gepleegd, schrok ze nog steeds van de eerste aanblik van het bloed. Een staartster van slagaderlijk bloed was tegen de muur gespoten en uitgevloeid in dunne stroompjes. De bron van dat bloed, dokter Richard Yeager, zat met zijn rug tegen de muur, zijn polsen op zijn rug samengebonden. Hij droeg alleen een boxersshort en zat met zijn benen recht voor zich uit, de enkels samen omwikkeld met breed tape. Zijn hoofd hing naar voren en onttrok daardoor de wond die de fatale bloeding had veroorzaakt, aan het zicht, maar ze hoefde de snee niet te zien. Ze wist zo ook wel dat die heel diep was, tot en met de halsslagader en de luchtpijp. Ze kende de gevolgen van zo'n verwonding maar al te goed en kon aan het patroon van de bloedspatten zien hoe de laatste seconden waren verlopen: de slagader die het bloed naar buiten had gespoten, de longen die

waren volgestroomd, het slachtoffer dat geen lucht meer naar binnen had kunnen krijgen door zijn doorgesneden luchtpijp en in zijn eigen bloed was verdronken. Uitgeademd keelslijm was op zijn blote borst opgedroogd. Naar zijn brede schouders en zijn spiermassa te oordelen, was hij lichamelijk in goede conditie geweest – in staat een aanvaller te weren. Toch was hij gestorven met hangend hoofd, in een houding van onderworpenheid.

De twee assistenten van de lijkschouwer hadden al een brancard binnengebracht en stonden bij het slachtoffer te overleggen hoe ze het lijk, dat in rigor mortis was bevroren, het beste konden vervoeren.

‘Toen de lijkschouwer hem om tien uur heeft bekeken,’ zei Korsak, ‘hadden de lijkvlekken zich al ontwikkeld en was de lijkstijfheid volledig. Ze schat dat hij tussen middernacht en drie uur ’s ochtends is gestorven.’

‘Wie heeft hem gevonden?’

‘De verpleegster van zijn kliniek. Toen hij vanochtend niet kwam opdagen en de telefoon niet opnam, is ze een kijkje komen nemen. Ze heeft hem om ongeveer negen uur gevonden. Van zijn vrouw is geen spoor te bekennen.’

Rizzoli keek naar Korsak. ‘Zijn vrouw?’

‘Gail Yeager, eenendertig jaar. Ze wordt vermist.’

De kilte die Rizzoli had gevoeld toen ze bij de voordeur van de Yeagers had gestaan, beving haar opnieuw. ‘Ontvoerd?’

‘Ik weet alleen dat ze vermist wordt.’

Rizzoli staarde naar Richard Yeager, wiens gespierde lichaam geen partij was geweest voor de dood. ‘Wat weet je over deze mensen? Over hun huwelijk?’

‘Gelukkig getrouwd stel, zegt iedereen.’

‘Dat zeggen ze altijd.’

‘In dit geval lijkt het echt zo te zijn. Ze zijn pas twee jaar getrouwd. Hebben dit huis vorig jaar gekocht. Zij werkt als operatiezuster in hetzelfde ziekenhuis als hij, dus hadden ze dezelfde vriendenkring, dezelfde werkuren.’

‘Erg veel samen dus.’

‘Ja. Ik zou er stapelgek van worden als ik de hele dag op de lip van mijn vrouw zat, maar bij hen ging dat schijnbaar erg goed. Een maand geleden, toen haar moeder was gestorven, heeft hij

twee hele weken vrij genomen zodat hij bij haar thuis kon blijven. Hoeveel denk je dat een orthopedisch chirurg in twee weken verdient? Vijftien-, twintigduizend? Heel wat, om je vrouw te troosten.'

'Ze zal het wel nodig gehad hebben.'

Korsak schokschouderde. 'Evengoed.'

'Je hebt dus geen reden gevonden waarom ze bij hem weg zou zijn gegaan.'

'En al helemaal niet waarom ze hem van kant zou willen maken.'

Rizzoli keek naar de ramen. Bomen en struiken beletten inkijk bij de burens vandaan. 'Je zei dat hij tussen middernacht en drie uur is gestorven.'

'Ja.'

'Hebben de burens iets gehoord?'

'De linkerburens zitten in Parijs. O la la. De rechterburens hebben de hele nacht als een roos geslapen.'

'Sporen van inbraak?'

'Keukenraam. Eerst is de hor weggenomen, toen is een glasnijder gebruikt. Schoenafdrukken maat 46 in het bloemperk. Dezelfde schoenen hebben in deze kamer in het bloed getrapt.' Hij pakte een zakdoek en veegde zijn vochtige voorhoofd droog. Korsak was een van de ongelukkigen voor wie geen enkel transpiratiewerend preparaat toereikend was. In de paar minuten dat ze nu met elkaar stonden te praten, waren de zweetplekken op zijn overhemd nog groter geworden.

'Laten we hem eerst bij de muur vandaan trekken,' zei een mortuariumassistenten. 'En hem op het laken schuiven.'

'Pas op zijn hoofd! Het zakt opzij!'

'Jezus.'

Rizzoli en Korsak vervielen in stilzwijgen toen dokter Yeager op zijn zij op een plastic laken werd gelegd. Vanwege de lijkstijfheid bleef het lichaam een hoek houden van negentig graden en de mortuariumassistenten overlegden verder hoe ze hem, gezien die groteske houding, het beste op de brancard konden neerleggen.

Rizzoli richtte opeens haar aandacht op een flintertje wit op de vloer, naast de plek waar het lijk had gezeten. Ze hurkte om het op te rapen. Het leek op een piepklein scherfje porselein.

'Gebroken theekopje,' zei Korsak.

‘Wat?’

‘Er lagen een kop en schotel naast het slachtoffer. Alsof die van zijn schoot waren gegleden. We hebben ze al meegenomen om te zien welke vingerafdrukken erop staan.’ Hij zag haar niet-begrijpende blik en haalde zijn schouders op. ‘Ja, ik weet het ook niet.’

‘Symbolisch artefact?’

‘Zou je denken? Een rituele tea-party voor de dode?’

Ze staarde naar het flintertje porselein dat op het latex van haar handschoen lag en dacht na over wat het te betekenen kon hebben. Ze kreeg een heel onaangenaam gevoel in haar binnenste. Het onheilspellende gevoel dat dit haar bekend was. *Een doorgesneden keel. Breed tape. Nachtelijke inbraak via een raam. Het slachtoffer of de slachtoffers in hun slaap verrast.*

En een vrouw die werd vermist.

‘Waar is de slaapkamer?’ vroeg ze. Al wilde ze die niet zien. Bang voor wat ze daar zou aantreffen.

‘Ja, daar is ook nog iets dat ik je wilde laten zien.’

In de gang naar de slaapkamer hing een rij zwartwitfoto’s. Niet foto’s van lachende familieleden die je in de meeste huizen ziet, maar strakke afbeeldingen van vrouwelijk naakt, het gezicht steeds verborgen of weggedraaid, het lichaam anoniem. Een vrouw die een boom omarmde, gladde huid tegen ruwe bast. Een vrouw die zich zittend vooroverboog met haar lange haar loshangend tussen haar naakte dijen. Een vrouw die haar handen uitstreckte naar de hemel, haar lichaam glanzend van het zweet na lichamelijke inspanning. Rizzoli bleef staan bij een foto die scheef hing.

‘Deze zijn allemaal van dezelfde vrouw,’ zei ze.

‘Ja, van haar.’

‘Mevrouw Yeager?’

‘Zo te zien hadden ze een eigenaardige hobby.’

Ze staarde naar Gail Yeagers prachtige lichaam. ‘Ik vind dit helemaal niet eigenaardig. Dit zijn schitterende foto’s.’

‘Zoals je wilt. De slaapkamer is daar.’ Hij wees naar de deur.

Op de drempel bleef ze staan. In de kamer stond een kingsize bed, de lakens teruggeslagen, alsof het echtpaar abrupt was gewekt. In de schelpproze vloerbedekking waren twee banen te zien waarvan de pool was geplet, van het bed naar de deur.

Rizzoli zei zachtjes: ‘Ze zijn uit het bed gesleurd.’

Korsak knikte. ‘De dader heeft hen in bed overrompeld. Ze in

bedwang weten te houden. Hun polsen en enkels vastgebonden. Ze over de vloerbedekking naar de gang gesleept, waar de vloer van hout is.'

De werkwijze van de moordenaar verbijsterde haar. Ze beeldde zich in hoe hij op de plek had gestaan waar zij nu stond en naar het slapende echtpaar had gekeken. Hoog boven het bed was een raam zonder gordijn waardoor genoeg licht naar binnen moest zijn gekomen om te kunnen zien wie de man was en wie de vrouw. Hij zou rechtstreeks naar dokter Yeager zijn gelopen. Het was een logische zet om eerst de man te overmeesteren. De vrouw te bewaren voor daarna. Dat kon Rizzoli zich wel voorstellen. De methode, de eerste zet. Wat ze niet vatte, was wat er daarna was gebeurd.

'Waarom heeft hij ze weggesleept?' vroeg ze. 'Waarom heeft hij dokter Yeager niet hier vermoord? Wat had het voor zin ze uit de slaapkamer te halen?'

'Geen idee.' Hij wees naar de deuropening. 'Alles is gefotografeerd. Je mag naar binnen.'

Met tegenzin betrad ze de kamer. De banen in de vloerbedekking mijndend liep ze naar het bed. Ze zag geen bloed op de lakens of dekens. Op een van de kussens lag een lange blonde haar – dat zou dan wel de kant van mevrouw Yeager zijn, dacht ze. Ze keek naar het nachtkastje waarop een ingelijste foto van het echtpaar bevestigde dat Gail Yeager inderdaad blond was. En mooi ook, met lichtblauwe ogen en een waas van sproetjes op een diepgebronsde huid. Dokter Yeager had zijn arm rond haar schouders geslagen en straalde het solide zelfvertrouwen uit van een man die weet dat hij lichamelijk indruk maakt. Geen man die op een dag dood zou worden aangetroffen in zijn ondergoed, met vastgebonden handen en voeten.

'Het ligt op de stoel,' zei Korsak.

'Wat?'

'Kijk eens naar de stoel.'

Ze draaide zich om naar de hoek van de kamer en zag een antieke stoel met lattenrug. Op de zitting lag een opgevouwen nachtgewaad. Toen ze dichterbij kwam, zag ze helderrode vlekken op het roomkleurige satijn.

De haartjes in haar nek kwamen opeens overeind en een paar seconden vergat ze adem te halen.

Ze stak haar hand uit en tilde een punt van het kledingstuk op. De rest ervan was ook bevlekt.

‘We weten nog niet van wie het bloed is,’ zei Korsak. ‘Het kan van dokter Yeager zijn, maar ook van zijn vrouw.’

‘De vlekken zaten er al op voordat hij het opvouwde.’

‘Maar er is verder geen bloed in deze kamer. Dat wil zeggen dat het in de andere kamer gebeurd moet zijn. Daarna is hij ermee teruggelopen naar de slaapkamer en heeft hij het netjes opgevouwen. En op die stoel neergelegd, als een afscheidscadeautje.’ Korsak zweeg even. ‘Doet dat je aan iemand denken?’

Ze slikte. ‘Dat weet je best.’

‘Deze moordenaar kopieert de werkwijze van die knaap van jullie.’

‘Nee, dit is verschillend. Dit is heel verschillend. De Chirurg heeft nooit echtparen aangevallen.’

‘De opgevouwen nachtpon. Het brede tape. De slachtoffers die in bed verrast zijn.’

‘Warren Hoyt koos vrijgezelle vrouwen. Slachtoffers die hij snel kon overmeesteren.’

‘Maar kijk eens naar de overeenkomsten! Dit móét een copycat zijn. Een of andere mafkees die alles over de Chirurg heeft gelezen.’

Rizzoli staarde nog steeds naar de nachtpon en herinnerde zich andere slaapkamers, andere kamers waar moorden waren gepleegd. Het was gebeurd tijdens een ondraaglijk hete zomer, een zomer als die ze nu ook hadden, toen vrouwen met de ramen open hadden geslapen en een man genaamd Warren Hoyt hun huizen was binnengeslopen, gewapend met zijn duistere fantasieën en zijn scalpels, de instrumenten waarmee hij bloederige rituelen had uitgevoerd terwijl de slachtoffers wakker waren, zich bewust van iedere snee van het mes. Ze staarde naar de nachtpon en zag Hoyts alledaagse, onopvallende gezicht heel duidelijk voor zich, een gezicht dat nog steeds in haar nachtmerries opdook.

Maar dit is niet zijn werk. Warren Hoyt zit veilig opgeborgen in een gevangenis waaruit hij niet kan ontsnappen. Ik weet dat, omdat ik de schoft daar zelf heb laten opsluiten.

‘De *Boston Globe* heeft indertijd alle smeulige details gepubliceerd,’ zei Korsak. ‘Jullie jongen heeft zelfs de *New York Times* gehaald. Nu doet deze pief hem na.’

‘Nee, jouw moordenaar doet dingen die Hoyt nooit heeft gedaan. Jouw moordenaar heeft dit echtpaar uit de slaapkamer naar een andere kamer gesleept. Hij heeft de man zittend tegen de muur gezet en hem toen pas de keel doorgesneden. Het lijkt meer op een executie. Of een onderdeel van een ritueel. En dan zitten we nog met de vrouw. Hij vermoordt de man, maar wat doet hij met de vrouw?’ Ze zweeg abrupt toen ze zich het flintertje porselein op de vloer herinnerde. Het gebroken theekopje. De betekenis daarvan sneed door haar heen als een ijzige wind.

Zonder een woord te zeggen liep ze de slaapkamer uit en keerde terug naar de zitkamer. Ze keek naar de muur waar het lijk van dokter Yeager tegenaan had geleund. Ze keek naar de vloer en begon in steeds bredere kringen heen en weer te lopen terwijl ze de bloedspatten op de vloer bestudeerde.

‘Rizzoli?’ zei Korsak.

Ze draaide zich om naar de ramen en kneep haar ogen toe tegen het zonlicht. ‘Er is hier veel te veel licht. En er is zoveel glas. Het is niet te overzien. We moeten vanavond terugkomen.’

‘Met Luma-lite, bedoel je?’

‘We hebben ultraviolet licht nodig om het te kunnen zien.’

‘Waar zoek je naar?’

Ze draaide zich weer om naar de muur. ‘Dokter Yeager zat daar toen hij stierf. Onze onbekende dader heeft hem vanuit de slaapkamer hiernaartoe gesleept. Hem rechtop tegen die muur gezet, met zijn gezicht naar de kamer.’

‘Klopt.’

‘Waarom moest hij daar zitten? Waarom al die moeite voor een slachtoffer dat nog leefde? Daar moet een reden voor zijn.’

‘En die is?’

‘Hij is daar neergezet om ergens naar te kijken. Om getuige te zijn van wat er in deze kamer is gebeurd.’

Nu verscheen er op Korsaks gezicht een blik van begrip en afgrijzen. Hij staarde naar de muur, naar de plek waar dokter Yeager had gezeten, een eenmanspubliek in een horrortheater.

‘O, Jezus,’ zei hij. ‘Mevrouw Yeager.’

2

Rizzoli haalde een pizza bij het zaakje om de hoek en dook een stokoud kropje sla op uit de groentela van haar koelkast. Ze pelde de bruine bladeren weg tot ze de nauwelijks eetbare kern had bereikt. Het werd een bleke, onaantrekkelijke salade die ze opat omdat het moest, niet omdat ze er plezier aan beleefde. Ze had geen tijd voor plezier; ze at alleen om kracht te hebben voor de avond die komen ging, een avond waar ze niet naar uitkeek.

Na een paar happen duwde ze het eten van zich af en staarde naar de streperige tomatensaus op het bord. De nachtmerries beginnen je de baas te worden, dacht ze. Je denkt wel dat je immuun bent, dat je sterk genoeg, afstandelijk genoeg bent om ermee te kunnen leven, en je weet hoe je je rol moet spelen, hoe je ze allemaal kunt bedotten, maar de gezichten blijven je bij. De ogen van de doden.

Hoorde Gail Yeager daar nu ook bij?

Ze keek neer op haar handen, staarde naar de identieke littekens op beide palmen, als genezen kruisigingwonden. Wanneer het koud, nat weer was, deden haar handen pijn, een tergende herinnering aan wat Warren Hoyt haar een jaar geleden had aangedaan, op de dag dat hij zijn messen in haar vlees had gezet. De dag dat ze had gedacht dat haar laatste uurtje had geslagen. Ook nu deden de oude wonden pijn, maar daar kon ze het weer niet de schuld van geven. Nee, nu kwam het door wat ze vandaag in Newton had gezien. De opgevouwen nachtpon. De boog van bloed op de muur. Ze was een kamer binnengegaan waar doodsangst nog natrilde in de lucht en ze had Warren Hoyts blijvende aanwezigheid gevoeld.

Wat uiteraard onmogelijk was. Hoyt zat in de gevangenis, waar hij thuishoorde. En toch zat ze hier nu als versteend bij de herinnering aan dat huis in Newton, omdat het afgrijzen zo bekend had aangevoeld.

De verleiding was groot om Thomas Moore te bellen, met wie

ze de zaak-Hoyt samen had opgelost. Hij kende de details ervan net zo goed als zij en wist hoe hardnekkig de angst was geweest die Warren Hoyt als een web rond hen allen had gesponnen. Maar sinds Moore's huwelijk had zijn leven een andere wending genomen. Juist door zijn prille geluk waren Moore en zij vreemden voor elkaar geworden. Mensen die gelukkig zijn, staan apart, ademen een andere lucht in en voor hen gelden andere wetten van zwaartekracht. Je had kans dat Moore zich niet eens bewust was van de verandering in hun relatie, maar Rizzoli voelde die duidelijk aan en rouwde om het verlies, terwijl ze zich er aan de andere kant voor schaamde dat ze hem zijn geluk benijdde. Dat ze jaloers was op de vrouw die Moore's hart had veroverd. Een paar dagen geleden had ze een ansichtkaart ontvangen uit Londen, waar hij en Catherine op vakantie waren. Een korte groet op de achterkant van een kaart uit het Scotland Yard Museum, een paar woorden waarmee hij Rizzoli liet weten dat ze het fijn hadden en dat alles in orde was met hen. Rizzoli dacht nu aan die kaart, aan het opgewekte optimisme, en wist dat ze hem niet mocht lastigvallen met deze zaak; dat ze hun levens niet opnieuw mocht laten overschaduwen door Warren Hoyt.

Ze bleef stil zitten, luisterend naar de geluiden van het verkeer beneden op straat, die alleen maar de volslagen stilte in haar flat leken te benadrukken. Ze keek om zich heen naar de spaarzaam ingerichte zitkamer, de kale muren waar ze nog steeds niet één schilderijtje aan had opgehangen. De enige decoratie, als je het zo mocht noemen, was een plattegrond van de stad die boven haar eetkamertafel aan de muur hing. Een jaar geleden had die vol gezeten met gekleurde punaises die de plaatsen aangaven waar de Chirurg slachtoffers had gemaakt. Wat had ze toen naar erkenning gehunkerd, naar een woord of gebaar waarmee haar collega's te kennen gaven dat ze haar als hun gelijke beschouwden, dat ze de strijd goed had volbracht. Zelfs in haar eigen huis had ze zich tegenover de macabere voetafdrukken van de moordenaar geposteerd wanneer ze zat te eten.

Nu waren de punaises van de Chirurg weg, maar de plattegrond hing er nog, wachtend op nieuwe punaises die het spoor van een andere moordenaar zouden volgen. Ze vroeg zich af wat dit over haar zei, welke meelijwekkende conclusies men kon trekken uit het feit dat ze hier nu al twee jaar woonde en nog

steeds alleen een plattegrond van Boston aan de muur had hangen. Mijn terrein, dacht ze.

Mijn wereld.

In het huis van de Yeagers brandde geen licht toen Rizzoli om halftien de oprit opreed. Ze was de eerste en omdat ze geen sleutel van het huis had, bleef ze in haar auto zitten tot de anderen zouden komen, met de ramen open om frisse lucht binnen te laten. Het huis stond in een stille, doodlopende straat en bij geen van beide burens brandde licht. Voor hun werk was dat gunstig aangezien licht van buitenaf hun onderzoek alleen maar zou bemoeilijken, maar op dit moment, in haar eentje tegenover het huis waar zich zoiets afgrijselijks had afgespeeld, verlangde ze naar licht en menselijk gezelschap. De ramen van de Yeagers staarden naar haar als de glazige ogen van een lijk. De schaduwenvan rondon haar namen allerlei vreemde vormen aan, en geen vriendelijke. Ze haalde haar pistool te voorschijn, zette de veiligheidspal om en legde hem op haar schoot. Toen pas voelde ze zich geruster.

Koplampen schenen in haar achteruitkijkspiegeltje. Ze draaide zich om en zag tot haar opluchting het busje van het lab achter zich tot stilstand komen. Ze stopte haar pistool weer in haar tas.

Een jongeman met brede schouders stapte uit het busje en kwam naar haar auto. Toen hij zich bukte om naar binnen te kijken, zag ze de glans van zijn gouden oorring.

‘Hoi, Rizzoli,’ zei hij.

‘Hoi, Mick. Bedankt dat je bent gekomen.’

‘Mooie buurtje hier.’

‘Wacht maar tot je het huis ziet.’

Een ander paar koplampen kwam de doodlopende straat in. Korsak.

‘Mooi, iedereen is er,’ zei ze. ‘We kunnen aan de slag.’

Korsak en Mick kenden elkaar niet. Toen Rizzoli hen in het licht van de binnenverlichting van het busje aan elkaar voorstelde, zag ze hoe Korsak naar de oorring van de labtechnicus keek en merkte ze dat hij aarzelde voordat hij Mick een hand gaf. Ze kon de radertjes in Korsaks hoofd bijna zien draaien. *Oorring. Gespierde jongen. Zal dus wel een homo zijn.*

Mick begon zijn spullen uit het busje te halen. 'Ik heb de nieuwe Mini Crimescope 400 meegebracht,' zei hij. 'Een booglamp van 400 watt. Drie keer sterker dan de oude GE 350 watt. De sterkste lichtbron waar we ooit mee hebben gewerkt. Sterker nog dan een Xenon 500 watt.' Hij keek naar Korsak. 'Kun je deze spullen voor me naar binnen brengen?'

Voordat Korsak iets kon zeggen, duwde Mick hem een aluminiumkist in zijn handen en draaide zich om naar het busje om nog meer spullen te halen. Korsak bleef een ogenblik staan met de kist in zijn handen en een ongelovige uitdrukking op zijn gezicht. Toen beende hij weg, naar het huis toe.

Tegen de tijd dat Rizzoli en Mick bij de voordeur aankwamen met de tassen waarin de Crimescope, verlengsnoeren en beschermbrillen zaten, had Korsak in het huis het licht aan gedaan en de deur op een kier laten staan. Ze trokken schoenbeschermers aan en gingen naar binnen.

Net zoals Rizzoli die ochtend had gedaan, bleef Mick op de drempel met ontzag staan kijken naar de imposante trap.

'Bovenaan is een glas-in-loodraam,' zei Rizzoli. 'Schitterend wanneer de zon erop staat.'

Korsak riep geprikkeld vanuit de zitkamer. 'Komt er nog wat van?'

Mick keek Rizzoli aan met een blik die zei *wat een zeikerd*, maar Rizzoli haalde alleen maar haar schouders op. Ze liepen de gang in.

'Dit is de kamer,' zei Korsak. Hij had een schoon overhemd aangetrokken, maar ook daarop zaten alweer zweetplekken. Hij stond met zijn kin naar voren en zijn benen wijd, als een pissige kapitein Bligh op het dek van zijn schip. 'En we moeten ons op dit gedeelte van de vloer concentreren.'

Het bloed had nog niets van zijn emotionele impact verloren. Terwijl Mick zijn apparatuur te voorschijn haalde, stekkers in het stopcontact deed en het fototoestel met statief in gereedheid bracht, werd Rizzoli's blik weer naar de muur getrokken. Hoe lang men hier ook zou schrobben, die stille getuigenis van de gewelddaad zou nooit volledig uitgewist kunnen worden. Er zouden altijd biochemische sporen achterblijven, als een spookachtige vingerafdruk.

Maar vanavond waren ze niet uit op bloed. Ze zochten naar

iets wat veel moeilijk waar te nemen was en daarvoor hadden ze een andere lichtbron nodig, die sterk genoeg was om te onthullen wat voor het naakte oog verborgen bleef.

Rizzoli wist dat licht niets anders was dan elektromagnetische energie die zich in golven voortbewoog. Zichtbaar licht, dat het menselijk oog kon waarnemen, had golflengten tussen de 400 en 700 nanometer. Kortere golflengten, binnen het ultraviolette bereik, waren niet zichtbaar. Maar wanneer je ultraviolet licht liet schijnen op bepaalde natuurlijke én door de mens vervaardigde substanties, kon het elektronen losmaken in die substanties, waardoor zichtbaar licht vrijkwam via een proces dat fluorescentie heette. Ultraviolet licht kon lichaamssappen, botfragmenten, haren en vezels aan het licht brengen. Daarom had ze om de Mini Crimescope gevraagd. Onder de uv-lamp daarvan kon een heel nieuwe reeks bewijsmateriaal zichtbaar worden.

‘Ik ben gereed,’ zei Mick. ‘Nu moeten we deze kamer zo donker mogelijk maken.’ Hij keek naar Korsak. ‘Kun jij om te beginnen het licht op de gang even uitdoen, Korsak?’

‘Wacht. Moeten we geen brillen op?’ vroeg Korsak. ‘Ik dacht dat ultraviolet je ogen beschadigt.’

‘Op de golflengten die ik ga gebruiken, is het niet erg schadelijk.’

‘Ik wil toch graag een bril.’

‘Ze liggen in die tas. Er zijn er genoeg voor ons allemaal.’

Rizzoli zei: ‘Ik doe het licht op de gang wel uit.’ Ze liep de kamer uit en drukte op de schakelaars. Toen ze terugkwam, stonden Korsak en Mick nog steeds zo ver mogelijk bij elkaar vandaan, alsof ze bang waren elkaar een besmettelijke ziekte te bezorgen.

‘Welk deel precies moeten we bekijken?’ vroeg Mick.

‘Laten we aan die kant beginnen, waar het slachtoffer is aangetroffen,’ zei Rizzoli. ‘Dan neem je er daarvandaan steeds een stukje bij tot we de hele kamer hebben afgewerkt.’

Mick keek om zich heen. ‘Dat beige vloerkleed zal wel gaan fluoresceren. En die witte bank zal bij ultraviolet ook oplichten. Ik waarschuw jullie maar even dat het moeilijk zal zijn tegen die achtergrond iets te vinden.’ Hij keek naar Korsak die zijn bril al had opgezet en er nu uitzag als een meelijwekkende ouwe vent die probeert er met een kekke zonnebril cool uit te zien.

‘Doe het licht in de kamer maar uit,’ zei Mick. ‘Dan kan ik zien hoe donker we het hier kunnen krijgen.’

Korsak drukte op de schakelaar en de kamer werd donker. Licht van de sterren scheen zwakjes door de grote gordijnloze ramen, maar er was geen maan en de bomen in de achtertuin hielden het licht van naburige huizen tegen.

‘Niet gek,’ zei Mick. ‘Hier kan ik wel wat mee. Beter dan sommige plekken waar ik onder een deken moest werken. Weten jullie dat ze projectiesystemen aan het ontwikkelen zijn die je bij daglicht kunt gebruiken? Binnenkort hoeven we niet meer als blinden rond te stommelen in het donker.’

‘Kunnen we het gebabbel achterwege laten en nu eindelijk eens beginnen?’ beet Korsak hem toe.

‘Ik dacht dat jullie het misschien wel leuk zouden vinden om iets over de technologie te horen.’

‘Een andere keer.’

‘Zoals je wilt,’ zei Mick doodgemoedereerd.

Rizzoli zette haar beschermingsbril op toen het blauwe licht van de Crimescope aanging. Fluorescerende voorwerpen doken in het donker op als griezelige spoken. Het licht werd inderdaad door het vloerkleed en de bank weerkaatst, zoals Mick had voorspeld. Het blauwe licht gleed naar de plek op de muur waartegen het lichaam van dokter Yeager had gerust. Kleine puntjes gloeiden op tegen de muur.

‘Ergens best wel mooi, vinden jullie ook niet?’ zei Mick.

‘Wat zijn dat voor dingen?’ vroeg Korsak.

‘Haartjes die aan het bloed gekleefd zitten.’

‘O. Ja, héél mooi.’

‘Richt het licht even op de vloer,’ zei Rizzoli. ‘Daar moet het zijn.’

Mick richtte de uv-lens naar beneden en een nieuw universum aan zichtbaar gemaakte vezels en haren gloeide aan hun voeten. Bewijsmateriaal dat niet door het onderzoekteam was opgezogen.

‘Hoe sterker de lichtbron, hoe sterker de fluorescentie,’ zei Mick terwijl hij de vloer afzocht. ‘Daarom is dit zo’n fantastisch apparaat. Met 400 watt laat het vrijwel alles zien. De FBI heeft er eenenzeventig van gekocht. Het is zo’n compact ding dat je het als handkoffertje mee kunt nemen in een vliegtuig.’

‘Ben jij een of andere technofreak?’ zei Korsak.

‘Ik hou van nieuwe snuffjes. Ik heb voor ingenieur gestudeerd.’

‘Echt waar?’

‘Waarom klink je zo verbaasd?’

‘Ik dacht dat mensen als jij niet van zulke dingen hielden.’

‘Mensen als ik?’

‘Ik bedoel de oorring en zo. Je weet wel.’

Rizzoli zuchtte. ‘Blunder, blunder.’

‘Wat is er nou?’ zei Korsak. ‘Ik geef niet op ze af. Het is me alleen opgevallen dat niet veel van hen een vak kiezen dat iets met techniek te maken heeft. Eerder met theater en kunst en zo. En dat is heel goed, hoor. We hebben ook kunstenaars nodig.’

‘Ik heb aan de universiteit van Massachusetts gestudeerd,’ zei Mick, die weigerde er aanstoot aan te nemen. Hij bestudeerde de vloer. ‘Elektrotechniek.’

‘Elektriciens verdienen goed.’

‘Eh, dat is niet echt hetzelfde vak.’

Ze liepen heen en weer in een steeds groter wordende cirkel. Het uv-licht liet haartjes, vezels en andere niet nader te identificeren dingen zien. Opeens stootten ze op een helderwit vlak.

‘Het vloerkleed,’ zei Mick. ‘Ik weet niet waar dat van is gemaakt, maar de vezels fluoresceren als de pest. Tegen die achtergrond zullen we niet veel kunnen zien.’

‘Scan hem evengoed,’ zei Rizzoli.

‘De salontafel staat in de weg. Kun je die opzij zetten?’

Rizzoli bukte zich naar wat er voor haar uitzag als een geometrische schaduw tegen een fluorescerende witte achtergrond. ‘Korsak, help me even,’ zei ze.

Toen de salontafel weg was, bleef het vloerkleed over als een ovaal vlak met een blauwwitte gloed.

‘Tegen die achtergrond zien we nooit wat,’ zei Korsak. ‘Je kunt net zo goed proberen naar glas te zoeken dat op water drijft.’

‘Glas drijft niet,’ zei Mick.

‘O ja, da’s waar ook. Jij bent ingenieur. Waar is Mick trouwens een afkorting van? *Mickey*?’

‘Laten we de bank even bekijken,’ zei Rizzoli er dwars doorheen.

Mick richtte de lens op de bank. Ook de bekleding daarvan fluoresceerde in het uv-licht, maar het was een zachtere gloed,

als sneeuw in het maanlicht. Langzaam liet hij de lichtbundel over het beklede frame glijden en toen over de kussens, maar hij zag nergens verdachte strepen of vlekken, alleen een paar lange haren en stofjes.

‘Nette mensen,’ zei Mick. ‘Geen vlekken, zelfs niet veel stof. Ik wil wedden dat deze bank nog hartstikke nieuw is.’

Korsak gromde. ‘Prettig voor ze. De laatste keer dat ik een nieuwe bank heb gekocht, was toen ik trouwde.’

‘Er is nog een deel van de vloer, dat we niet hebben bekeken.’

Rizzoli voelde Korsak tegen haar aan botsen en rook zijn mufte zweetlucht. Hij haalde luidruchtig adem, alsof hij problemen had met zijn sinussen en in de duisternis leek zijn gesnuif extra op te vallen. Geprikkeld deed ze een stap bij hem vandaan en stootte daarbij haar scheen tegen de salontafel.

‘Au!’

‘Kijk dan ook uit waar je loopt,’ zei Korsak.

Ze slikte een venijnige opmerking in, want de sfeer in de kamer was al gespannen genoeg en bukte zich om haar been te wrijven. Vanwege de duisternis en de abrupte verandering van haar houding werd ze duizelig en gedesorïenteerd, en moest ze op haar hurken neerzakken om haar evenwicht niet te verliezen. Een paar seconden bleef ze zo in de duisternis zitten, hopen dat Korsak niet over haar zou struikelen, want hij was zó zwaar dat hij haar zou pletten. Ze hoorde de twee mannen een kleine stukje bij haar vandaan bewegen.

‘Het snoer is gedraaid,’ zei Mick. De Crimescope zwaaide in Rizzoli’s richting toen hij zich omdraaide om het snoer los te gooien.

De lichtbundel gleed over het vloerkleed, vlak voor de plek waar Rizzoli gehurkt zat. Ze tuurde. Tegen de fluorescentie van de vezels van het tapijt stak een donkere, onregelmatige vlek af, kleiner dan een dubbeltje.

‘Mick,’ zei ze.

‘Kun je die kant van de salontafel even oplichten? Ik geloof dat het snoer om de poot zit.’

‘Mick!’

‘Wat?’

‘Kom eens even hier met dat licht. Richt het op het tapijt. Op de plek waar ik zit.’

Mick kwam naar haar toe. Korsak ook; ze hoorde zijn snuivende ademhaling naderbij komen.

‘Richt op mijn hand,’ zei ze. ‘Ik heb mijn vinger naast de plek.’

Blauwig licht viel over het vloerkleed en haar hand werd een zwart silhouet tegen de fluorescerende achtergrond.

‘Kijk, hier,’ zei ze. ‘Wat is dat?’

Mick hurkte naast haar. ‘Een of andere vlek. Daar kan ik beter een foto van maken.’

‘Maar het is een donkere vlek,’ zei Korsak. ‘Ik dacht dat we op zoeken waren naar fluorescerende dingen.’

‘Wanneer de achtergrond sterk fluoresceert, zoals de vezels van dit tapijt, kunnen lichaamssappen er donker uitzien, omdat ze minder hevig fluoresceren. Deze vlek kan van alles zijn. Daar zal het lab uitsluitsel over moeten geven.’

‘Gaan we nu een stuk uit dat mooie vloerkleed knippen, enkel en alleen omdat we een oude koffievlek of zoiets hebben gevonden?’

Mick zei: ‘Er is nog een trucje dat we kunnen uitproberen.’

‘Wat dan?’

‘De golflengte van de Crimescope veranderen. Ik zal die terugdraaien naar uv-kortegolf.’

‘Wat gebeurt er dan?’

‘Wacht maar af. Als het lukt, is het hartstikke cool.’

Mick stelde het apparaat anders in en richtte het licht op het stukje van het tapijt met de donkere vlek. ‘Let op,’ zei hij en toen deed hij de Crimescope uit.

Opeens was het aardedonker in de kamer. Afgezien van een helder vlekje vlak voor hun voeten.

‘Wat is *dat* nou?’ zei Korsak.

Rizzoli voelde zich alsof ze hallucineerde. Ze staarde naar de spookachtige vlek, die als groen vuur leek te branden. Terwijl ze toekeek, begon de griezelige gloed te vervagen. Even later waren ze gehuld in volkomen duisternis.

‘Fosforescentie,’ zei Mick. ‘Het is verlate fluorescentie. Dat gebeurt wanneer uv-licht elektronen losmaakt in bepaalde substanties. De elektronen hebben er iets meer tijd voor nodig om terug te keren naar hun oorspronkelijke energiestatus. Terwijl ze dat doen, komen er lichtquanten los. Dat is wat we daarnet zagen. We hebben hier een vlek die heldergroen fosforesceert na

blootstelling aan korte golven van uv-licht. Dat is erg suggestief.' Hij stond op en deed het licht in de kamer aan.

In het plotselinge felle licht zag het vloerkleed waarnaar ze hadden zitten staren er volkomen normaal uit. Maar Rizzoli kon er nu niet naar kijken zonder walging, want ze wist wat hier was gebeurd; het bewijs van Gail Yeagers gruwelijke beproeving kleefde aan deze beige vezels.

'Het is sperma,' zei ze.

'Dat zou heel goed kunnen,' zei Mick, terwijl hij het statief neerzette en de Kodak Wrattenfilter erop zette voor uv-fotografie. 'Ik zal hier eerst een foto van maken en daarna zullen we dit stuk van het kleed uitsnijden. Het lab zal onze bevindingen onder de microscoop moeten bevestigen door gebruik te maken van zuurfosfatase.'

Maar Rizzoli had geen bevestiging nodig. Ze keek naar de met bloed bespatte muur. Ze dacht aan de positie van dokter Yeagers lijk en ze dacht aan het theekopje dat van zijn schoot was gegleden en op de grond kapotgefallen. De vlek fosforescerend groen op het tapijt bevestigde wat ze had gevreesd. Ze wist wat er was gebeurd, zo zeker alsof ze het nu zag gebeuren.

Je hebt ze uit hun bed naar deze kamer met de houten vloer gesleept. Je hebt de polsen en enkels van de dokter vastgebonden en tape over zijn mond geplakt zodat hij niet kon schreeuwen en je niet zou afleiden. Je hebt hem tegen de muur gezet en een eenmanspubliek van hem gemaakt. Richard Yeager leeft nog en weet wat je gaat doen. Maar hij kan niets terugdoen. Hij kan zijn vrouw niet beschermen. Om je erop attent te maken als hij zich mocht bewegen, zet je een kop en schotel op zijn schoot, als alarmsysteem. Die zullen op de harde vloer neerkletteren als hij erin zou slagen zijn benen op te tillen. Op het toppunt van je extase kun je niet letten op wat dokter Yeager doet en je wilt je niet door hem laten verrassen.

Maar hij moet wél toekijken.

Ze staarde naar de vlek die heldergroen was opgelicht. Als ze de salontafel niet hadden verzet, als ze niet specifiek naar dit soort sporen hadden gezocht, zouden ze dit misschien over het hoofd hebben gezien.

Je hebt haar hier op dit kleed genomen. Je hebt haar genomen voor de ogen van haar man, die niets kon doen om haar te red-

den, die niet eens zichzelf kon redden. En toen het voorbij was, toen je je buit had opgeëist, is één druppel sperma achtergebleven op deze vezels en opgedroogd tot een onzichtbaar vliesje.

Hoorde het doden van de man ook bij het genot? Had de moordenaar nog heel even gewacht, zijn hand om het mes geklemd, om ten volle van het ogenblik te genieten? Of was het alleen maar een praktische afsluiting geweest van de gebeurtenissen die eraan vooraf waren gegaan? Had hij iets gevoeld toen hij Richard Yeagers haar had vastgegrepen en het mes op zijn keel gezet?

Het licht in de kamer ging uit. Micks fototoestel klikte een paar keer, fotografeerde de donkere vlek, omgeven door de fluorescerende gloed van het vloerkleed.

En wanneer de taak is volbracht, wanneer dokter Yeager er met hangend hoofd bij zit en zijn bloed in kleine stroompjes over de muur achter hem afdruipt, voer je een ritueel uit dat je van een andere moordenaar hebt geleend. Je vouwt de bebloede nachtpon van mevrouw Yeager op en legt hem demonstratief neer in de slaapkamer, net zoals Warren Hoyt iedere keer had gedaan.

Maar je bent nog niet klaar. Dit was alleen maar het eerste bedrijf. Er wachten je nog meer pleziertjes, afgrijpselijke pleziertjes.

Daarvoor neem je de vrouw mee.

Het licht in de kamer ging weer aan en stak in haar ogen. Ze was volkomen van de kaart, ze beefde over haar hele lijf, aangegrepen door angsten die ze al in geen maanden had gevoeld. En ze beschouwde het als een vernedering dat de twee mannen dat aan haar konden zien, aan haar witte gezicht en haar trillende handen. Opeens had ze geen lucht meer.

Ze liep de kamer uit, het huis uit. In de voortuin bleef ze staan en zoog ze amechtig de nachtlucht zo diep mogelijk in haar longen. Achter zich hoorde ze voetstappen, maar ze draaide zich niet om om te zien wie het was. Pas toen hij sprak wist ze dat het Korsak was.

‘Gaat het een beetje, Rizzoli?’

‘Ja, best.’

‘Je zag er anders niet best uit daarnet.’

‘Ik was gewoon een beetje duizelig.’

‘Je kreeg zeker een flashback van de zaak-Hoyt? Nogal logisch dat je van zoiets over je toeren raakt.’

‘Wat weet jij daarvan?’

Een stilte. Toen, snuivend: ‘Ja, je hebt gelijk. Wat weet ik daar nou van?’ Hij liep terug naar het huis.

Ze draaide zich om en riep: ‘Korsak?’

‘Ja?’

Ze staarden elkaar aan. De nachtlucht was niet onaangenaam en het gras rook koel en zoet. Maar angst deed haar maag om-draaien.

‘Ik weet wat ze voelt,’ zei ze zachtjes. ‘Ik weet wat ze door-maakt.’

‘Mevrouw Yeager?’

‘Je moet haar zien te vinden. Je moet alles op alles zetten om haar op te sporen.’

‘Haar foto is al naar de media gestuurd. We gaan in op iedere telefonische tip, iedere melding dat ze ergens gezien is.’ Korsak schudde zijn hoofd en zuchtte.

‘Maar op dit moment vraag ik me eerlijk gezegd af of hij haar in leven heeft gehouden.’

‘Dat weet ik wel zeker.’

‘Hoe kun je dat nou zeker weten?’

Ze sloeg haar armen om zich heen om het beven tegen te gaan en keek naar het huis. ‘Omdat Warren Hoyt dat ook gedaan zou hebben.’